

ГОДИНА СРБИЈЕ

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, децембра 2006.

У години чији нам последњи дани као зрна у пешчанику клизе кроз прсте било је много тога што нам је привлачило пажњу. Много је, дакле, тога о чему данас нећу писати уз дужно извињење и актерима и догађајима.

Разлог је веома личан: када сам све даље 1994-те дошао у ову дивну земљу која ми никада неће бити дом, дао сам себи једно од оних гневом отрованих обећања каква у афекту дају избеглице или, у мом случају, емигранти-небаш-својом-вољом: Југословенски пасош - никад док сам жив, а у Београд - само на јавно вешање!!

Ово друго заветовање прекршио сам већ 2001-ве и, са ове дистанце, драго ми је да вешања није ни било. Што се пасоша тиче остао сам доследан: никаква СРЈ, ништа СЦГ, никакви нови експерименти, само пасош независне Србије долази у обзир.

Зато и не треба да чуди ако кажем да је за мене, година 2006-та, протекла у знаку две смрти и једног рођења; скоро истовремено умрли су и последња "Југославија" и њен последњи квази-бранитељ Слободан Милошевић.

А одмах затим, некако стидљиво и туђаво, а ипак неопозиво, Србија се после скоро читавог века у коме је играла улогу балканског Ујединитеља, Ослободитеља и Усрећитеља, као независна држава поново вратила на мапу света.

ГОДИНА КОНАЧНОГ РАСПЛЕТА

Много је скривене симболике у чињеници да су и Милошевић и последња резидуална Југославија са позорнице нестали у истој години и да је њихов коначни одлазак у историју на неки начин био реприза: смрт се наине догодила још раније али то није имао ко да јави.

У Милошевићевом случају (као и ових дана у Шешелјевом), поред непатворене трагике лаганог умирања уз, у најмању руку равнодушност, ако не и асистенцију оних који би по дужности суицид морали да спрече, увек је било присутно и нешто друго. Нека врста нарцисоидне лакрдије. Она титоистичка поза у стилу: Ја овај суд не признајем, мени једино може да суди историја и мој народ, а све у уверењу да његове патње ЊЕГОВ народ помно и прати и памти.

Народ је међутим, имао прека посла сналазећи се како да преживи у мутним транзиционим временима, па су чак и Милошевићева смрт и заиста понижавајућа сахрана (то ни он није заслужио), прошли прилично скрајнуто и незапажено.

Данас, пошто је завеса за његовим "ликом и делом" коначно спуштена, Милошевић ће свакако остати ушамћен као једна од кључних фигура новије српске историје, као човек који је тамним бојама осенчио можда најважнију деценију

у историји српског народа.. Под њим смо дотакли само дно националне и људске егзистенције, али смо из свега изашли лишени многих илузија о себи што може да буде добра основа за будућност. У томе нам је "Слоба" пуно припомагао показујући нам често и нехотице шта о нама мисли.

Када је, године 1989-те Чаушеску организовао последњи велики митинг на коме ће изгладнеле Румуне покушати да убеди да им никада није било боље, прошло је једва десетак дана док га нису ухватили и убили као пса.

Десет година касније, у време најжешћих санкција и невиђене беле у Србији, а само годину дана уочи бомбардовања и губитка Косова, Милошевић је организовао сличан "митинг подршке" да би окушљенима цинично рекао: Нема тог народа на свету који може да трпи као Срби!!

"Слобо Србине, Србија је уз тебе.., урлала је маса.

Од првог јануара следеће године Румунија ће бити пуноправан члан Европске Уније. А и ми ћемо за десетак година ако нам се у међувремену не догоди нови Вођа. На срећу, шансе су минималне.

ПЛИШАНИ РАЗВОД

Црногорски референдум и проглашење независности прошли су мирно и без икаквих потреса и поред кампање у којој су оба табора дизала температуру до тачке усјања. Индепендентистички блок оптуживао је Србију за наставак Милошевићеве хегемонистичке политике. Унионисти

су тврдили да ће после осамостаљења почети прогон свих "који се осећају као Срби" а у томе су им здружено помагали такозвани "теразијски Црногорци" који су се још пре више деценија "самопрогнали" у Србију и њене партијске, државне и парламентарне институције у којима многи од њих паразитирају и данас.

Референдум је био и прошао и ништа се битно није променило. Црногорци (или Срби из Црне Горе) добили су своју државу коју су и раније имали. Србија је обновила своју државност и односи две државе много су бољи него док су биле у "братском загрљају".

Додуше, старе навике лако не умиру па тако и Београд и Подгорица повремено сервирају једни другима лопту "из старих добрих времена".

Када је недавно председник косовске "владе" Агим Чеку посетио Црну Гору на позив тамошње владе, Београд је посету осудио као прејудуцирање будуће независности јужне српске покрајине, док је Црна Гора прилично оштро упозорила да јој Београд више неће одређивати правце спољне политике.

До комичне ситуације дошло је неколико дана касније када је исти Агим Чеку на позив Парламента и Владе посетио Москву. Е, ово је нешто друго, успротивио се један званичник српског МИП-а. Русија је велика сила, па је Чекуа вероватно позвала да му саопшти да од независности "нема ништа"!

ПОВРАТАК ИДЕОЛОГИЈЕ

Обнављање државности Ср-

бије и Црне Горе и евидентно јачање међународног положаја Републике Српске после победе Додигових Социјалдемократа (без обзира на унитаристичке тежње Сарајева), крунисано је пријемом Србије, Црне Горе и БИХ у Партнерство за Мир чиме су отворене европске перспективе за целокупан српски народ (или Српство, како неки воле да кажу).

Далекосежност овог корака показује већ блиска будућност која ће донети и неке нове елементе у међусрпским односима са ове или оне стране скоро непостојећих граница. Уместо аморфног братства по вери, тлу и крви које нас није трајно ујединило у прошлости, на реду су нова савезништва у којима има све више економије, али и идеологије и политике.

Тако је прошле недеље на предизборној Конвенцији Демократске странке у Београду, на почасном месту између председника Тадића и Ружице Ђинђић, прве на изборној листи, седео управо Милорад Додиг, председник владе Републике Српске.

Пошто је поздравио скуп и пожелио Радикалима да и у Србији као и у Републици Српској после избора постану ванпарламентарна странка, (ко се још сећа некаквог Поплашена?!), Додиг је позвао српске бираче да гласају за Демократе, али му се притом омакао лапсус: уместо Демократска Странка, рекао је Демократска Странка Србије. Пошто су му указали на грешку, одмах се исправио и додао: "За Демократску странку, наравно, јер нам је идеолошки блиска. Заједно смо у Социјалистичкој Интернационали!"

Све ово као да указује да ће и у новим временима која се називу политика још дуго бити "српска судбина". Она, политика, изнедрила је и следећи исказ који кандидујем за црнохуморну изјаву године:

"Брате, Војо, цитира заменик председника Радикала, Томислав Николић део свог телефонског разговора са Шешелјом који у Хагу штрајкује главу." Шта ћемо ми да радимо када ти умреш? Како да водимо изборну кампању, како да у народу ширимо оптимизам?!"

Па сад нек неко каже да политика није изнад живота... ♦

subscription - припрема

Припремајућем се на листу КИШОБРАН и прилажем чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН

НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Поштом овај лист, поштом на пошту адресу, и следећих дванаест бројева КИШОБРАН-а баш слично поштом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3